

BARON MUNCHHAUSEN ALI KAKO JE LAŽNJIVI KLJUKEC POPOTOVAL V JUTRIŠNJI DAN

Zgodba 1: Potovanje v Rusijo in v St. Petersburg

Prazen oder, le nekje v ozadju je postavljen inštrument. Na ozadju odra se vrti projekcija (posnetki moderne Nemčije, Poljske, Kurska in Litve).

Baron, ki sedi v naslonjaču, se iz teme obrne v luč, tako, da mu osvetli obraz.

Baron vstane, ter prične z namišljenimi gibi ob zvokih udarjanja zgodbe ob tla podajati namišljeno žogo, kot da nametava na koš. Vrže v kot dvorane.

Reflektor za trenutek zagori in iz ozvočenja zvok žoge, ki zadane koš, zvok žoge, ki pade in se še nekajkrat odbije od tal.

BARON: Na svoje potovanje v Rusijo sem se odpravil malo po tistem, ko so plimni valovi ogrozili dobršen del sveta in pobrali kar nekaj življenj. Kot odposlanec zahodne hemisfere sem se v to ledeno deželo odpravil na pomemben sestanek o razstrupljanju tal. Potoval sem s konjičkom, proizvedenim na Japonskem, ker se potuje hitro in udobno in ni strahu, da bi se nekje v Nemčiji zapletel z ženo kakega poštarja, le na električnih polnilnicah sem se ustavil občasno, da sem se oskrbel z baterijami in koncentrirano hrano, ki je dodala še dodatno hitrost.

Bil pa sem bolj lahko oblečen, kar mi je v tistih severnih krajih dodobra ustrojilo kožo in kosti.

Nekje na Poljskem sem pobral revnega avtoštoparja, ki je imel tako malo na sebi, da mu je rezervna čelada, ki sem jo vedno imel s seboj, dodobra zaščitila ušesa.

GLAS: Hudič me naj vzame, moj sin, za to delo boš poplačan.

BARON: Ta stavek mi je preblisnil pred očmi. Nisem mu namenil kaj prida pomena. Odložil sem štoparja. Potoval sem naprej in naenkrat zabredel v temo.

Povsod sneg. Čas počitka. Konjička sem priklenil k nečemu, kar je štrlelo iz zemlje. Orožje sem obdržal pri sebi ter kar v snegu legel k počitku. Ko pa sem se zbudil, sem opazil, da je tisto, kar je prej štrlelo iz zemlje in kamor sem priklenil konjička, vrh električnega droga in da sem medtem, ko sem počival, pod sabo topil led. Odstrelil sem verigo, konjiček je padel dol, na sneg.

Ko pa sem prišel v Rusijo, sem na konjička pritrdil sani. Tako se vozim nekaj časa in kar naenkrat opazim za sabo hudo mrcino, ki podi za menoj. Kmalu me je dohitela. Zagnala se je na mojega konjička in ga preklala na pol. Ampak sani so se v istem trenutku prilepile na mrcino, tako da sem oprežen v mrcino odpotoval naravnost v St. Petersburg.

Tam sem srečal nekega generala in nekega večera sva sprobala dobrega starega čečenca. Povedati vam moram, da sem po tistem, ko je bil prostor dodobra

zakajen, videl generala, ki je štrlel malo ven iz prave izostritve in reči moram, da je bil dodobra meglen. Še nekaj ur po tistem, vsaj zdi se mi, da je bil čečenec -. Lahko bi bil tudi afganistanc, ker v afganistancu je dance – a ni pomembno. Še naslednji dan sem kazal znake omotičnosti.

A naslednji dan je s seboj prinesel tudi mnogo bolj jasnih stvari.

Zgodba 2: Lovski zgodbe

Mislil sem, da je bil ponedeljek, ko vsa svojata pridruživ v mesto na delo ali pa na študij. In tako sem se odpravil proti večeru na lov za tistimi nedolžnimi vevericami, kot se jim v teh krajih pravi (pa naj gre za medvedke, lisice, volkulje ali kaj popolnoma drugega). Se pravi, odšel sem na lov.

ZVOK IZ ZVOČNIKA: (glasovi, kot na železniški postaji):

- Pet prodajalk se je ravno odpravilo v lokal pri divjem lovcu
- Štiri študentke se tam že zapijajo
- Pri divjem lovcu boste doživeli nepozabno srečanje z dvema blond lezbačama, ki sta komaj ostali iz postelja.

Napotil sem se tja in z dobro odmerjenim stavkom nanizal na vrvico vso ponudbo bližnjega lokala in z izlovom stopil v dober motel, v katerem sem rental ugodno sobo. Seveda sem v pričo divjadi povabil v goste nekaj prijateljev, ki sem jih bežno spoznal in med njimi je bil tudi tisti general, ki je imel s sabo polne žepe dobrega starega čečenca in močnega afganistanca, ki je vsem navzočim dodobra sprostil mišice. Dovolil sem si, da sem generalu snel kapo in ko je izpihnil modrikast dim, je dim nad njegovo glavo zavel v obliki svetniškega sija, da je general izgledal kot najblaženejši med svetniki.

My dear audience. Verjeti mi morate, da sem se vedno in to počnem še tudi

danes, držal ob strani najimenitnejših kameradov, ki so znali dovolj ceniti odprta in razsežna lovišča diskotek. In tako so mi zabave, ki mi jih nudi lov, še danes prijetno opravilo. Po divjih zabavah pa je človek nemalokrat sestradan in da bi nahranil vso družbo, sem se odpravil poiskat hrano. Ko sem se sprehajal mimo mestnega jezerca, sem ugledal nekaj ducatov divjih rac, ki so mirno plavale. Na svojo srečo sem takrat v žepu zatipal košček slanine, ki mi je ostal v žepu od bog ve katerega sendviča. Iz puloverja sem si odtrenal vrvico, nanjo pritrdil slanino in jo vrgel med race. Kaj kmalu je prva raca zagledala košček in ga pogoltnila, ker pa zaradi narave račje prebave hrana v raci ne obstane bog ve kako dolgo, je košček slanine na drugi strani race hitro prišel ven in to skupaj z vrvico. Slanino je potem opazila druga raca in postopek se je ponovil. Ta čin je trajal tako dolgo, dokler na vrvici niso bile nanizane vse race in potegnil sem jih na kopno. Do doma sem imel kar nekaj metrov in ker so bile race še žive, sem jih splašil, da so se dvignile v zrak in skupaj z njimi so dvignile tudi mene. Ko sem bil tik nad svojo hišo, sem pričel drugo za drugo daviti, tako da sem se srečno spustil na tla skozi hišni dimnik na veliko začudenje mojega kuharja, ki je malo za tem nahranil vse gostujoče.

Podobno se mio je nekoč pripetilo s sedmimi jerebicami, a ker je v teh časih javna nošnja orožja prepovedana, vam bom to štorijo zamolčal.

V Rusiji je zares mnogo lepih veveric, a ko sem nekoč srečal čudovito črno lisičko, sem jo s svojim dodobra odmerjenim stavkom prilepil na posteljo in jo tepeškal do jutra, da je izgubila kar nekaj kilogramov preden mi je v zahvalo podarila čudovito črno krzno, ki ga v teh krajih moški tako zelo cenijo.

Nekoč pozno ponoči sem se vračal iz diskoteke in srečal slepo debeluhinjo, ki jo je njen mulc vodil za roko. Približal sem se od zadaj, brcnil mulca v rit, da je odletel v obcestni jarek sam pa sem spretno prijel pujsko za roko, jo odvedel, ne da bi ona to opazila v svoje stanovanje, kjer je potem občutila vse pozabljene radosti življenja, katere je zaradi svoje slepote zamudila in bila je tako slepa, da sploh nisem opazil presežka njenih kilogramov, ki so viseli od nje, da jo je bilo prav bizarno opazovati.

Neki drugi večer me je na cesti obstopil ruski skin, prav nemarno debel, prav zavaljena svinja. Zaletel se je proti meni, jaz pa sem se mu spretno odmaknil, da je odletel s svojimi gnilimi čekani naravnost v drevesno deblo. Naj povem, da je imel prav vampirske zobe, ki so se mu zadržali globoko v les in ko sem to videl, sem vzel kamen in jih do konca zabil v drevo.

Enkrat sem se odpravil na jelena s sposojeno kalašnikovko. Zagledal sem rogatca in proti njemu izstrelil cel saržer, jelena pa nisem zadel. Na srečo pa sem imel v žepu polno češnjevih koščic, ki so mi ostale, ko sem na tramvaju jedel

češnje. Z njimi sem napolnil saržer in jih pognal naravnost med roge, da se je jelen opotekel od silnega udarca in pobegnil. Naslednje leto sem se spet odpravil na lov in na svojo srečo podrl na tla prav tistega jelena, kateremu je sedaj med rogovjem rastla češnja in tako sem hkrati dobil jelenjo pečenko ter češnjev zavitek in ostalo mi je toliko debelih češenj, da sem z njimi nahranil ducat lačnih otrok, ki pa so zaradi sparjenih plodov dobili strahovito drisko.

Še bolj divje pa sem ukrotil medveda, v katerega sem zalučal ročno granato, da se je le ta razpočil na vse strani.

Ker pa zverine ne počivajo, sem jo nekoč pred nekim drugim, dosti grozovitejšim medvedom, kakor v Rusiji pravijo mafijskim gorilam, popihal na drevo. Pri tem pa mi je izpadel nož. Kako do noža? Zunaj je bil strahovit sibirski mraz in tako mi ni preostalo nič drugega, kakor da v ravnem curku uriniram na ročaj noža. Curek je v hipu zmrznil. Potegnil sem nož k sebi in skočil na gorilo kot Tarzan, ter mu prerezal vrat.

Kmalu za tem je bilo poletje, ko me v parku izza grma napade prav po volčje zahrbtno nek junky. S strahovitim aj-ki-do prijemom sem ga prijel za jezik, da je revež v tristošestdeset stopinjskem obratu telebnil na hrbet in tam obležal.

Tega veččega prijema pa nisem mogel uporabiti pri nekem drugem odvisniku, kateremu je na obrazu pisalo, da boleha za tisto grozovito obliko stekline, ki se ji v današnjih časih pravi HIV-POZITIV. Nesrečnik se je prav tako, kot njegov prethodnik prav po volčje zapodil proti meni, da mi ni preostalo drugega, kakor da odvržem skoraj čisto nov suknjič in jo ucvrem stran, kolikor so me nesle noge. Nepridiprav je prav dodobra obrnil vse žepe, kot sem odkril naslednjega dne, ko mi je suknjič prinesel nazaj moj šofer. In glej čudo prečudno. Ko sem vzel suknjič v roke, je ta prav nemarno kihnil, da so virusi odleteli na srečo stran od mene in na žalost naravnost proti moji omari z ostalimi oblekami, ki so zbolele že naslednjeaga dne in potem v kratkem razpadle, tako, da niso bile uporabne niti za Rdeči križ. Še dobro, da je bilo večino oblek kitajskih, tako, da nisem utrpel prevelike gmotne škode.

Zgodba 3: O psih in konjih Baronovih

Dobro je znano dejstvo, da gospodo, kateri pripadam, vedno obkrožajo tudi domače živali, kot so psi in konji, katere uspešno koristimo za lov. In da ne bom na dolgo in široko besedičil in govoričil ter stavkoval s predolgimi stavčnimi zvezami, ki so po možnosti zgrajene iz dostikrat tako dolgih besed, sestavljenih iz dolgih, predolgih vokalov, sičnikov, šumnikov in podobne jezikovne navlake, vam bom o teh štirinožnih prijateljčkih povedal na kratko: torej imel sem:

- jerebičarja za dnevno in nočno uporabo (ponoči, sem na njegov rep obesil baterijo) in ko je nekoč moja žena s konjarjem in bodyguardom padla v jašek premogovnika, da so iz njega prihajali kar najbolj wird zvoki in smo jih potem s skrajno požrtvovalnostjo sovaščanov vse tri s konji vred potegnili iz luknje in so po čudežu ostali vsi brez najmanjše praske - a potem na lov ni mislil nihče več -

no in, ko je ta jerebičar tistega dne izsledil jato kakih stotih jerebic, jaz pa sem odšel na business trip za štirinajst dni in ko sem se potem vrnil, je bil pes še vedno pri jerebicah, tako, da sem jih z enim samim strelom podrl petindvajset. Dijana, tako je bilo ime psici, pa je bila tako izčrpana, da sem jo moral položiti na konja in je potem ukrevala dva tedna in mi pomagala razrešiti uganko, ki jo sam verjetno ne bi nikoli. Dva dneva sem se podil za zajcem in nisem prišel na strel. Ko mi je končno uspelo, in verjemite mi, da ne verjamem v čarovnije, nisem mogel verjeti lastnim očem. Zajec je imel štiri noge spodaj, kot vsak drug

zajec, a ta je imel štiri noge tudi na hrbtu in ko so se spodnje utrudile se je preobrnil na hrbet in bežal po zgornjih štirih. Povedati moram, da je bila Dijana hrtica, ženskega spola, da je bila psica, prava bitch, ki je nekoč v brejosti zalezovala brejo zajklo in da se je med zasledovanjem z zajklo vred za hip ustavila, da sta obe skotili po petero mladičev. Psički so se nagonsko zapodili za zajčki in z vplenom šestih zajcev sem prišel domov;

- konja, ki sem ga ukrotil pri litovskem generalu Prozobovskem, ki je bil preden sem ga zajezdil tako neukročen, da mu ni bilo para. No in z ukročenim konjem sem znal jezdit po polno obloženi čajni mizici, ne da bi razbil en sam kozarec in znal je z mano vred skočiti skozi okno dvorane, na kakšni večji mizici, pa je znal poplesavati tako, da sem si pri damah in pri generalu pridobil takšen plus, da sem od njega dobil žrebca v dar od dam pa vse ostalo. Z njim sem pod vodstvom generala Munnicha pojezdil na vojno proti Sadomovem ljudstvu, a ker je v puščavi pesek, sem ga tam shranil v potujoči hlev, premikalno sredstvo pa zamenjal za konjička, izdelanega na Japonskem.

Zgodba 4: Prigode Munchhausna v » Puščavskem viharju »

Z motorjem sem se prevažal, dokler ni zmanjkalo goriva in sem bil primoran osedlati mojega najspretnejšega divje-krotkega žrebca, ki me je opominjal na to, kako se mora vojak vesti v vojni, da doseže vsaj polovično veličino mladega Aleksandra. Na to vojno smo šli, se mi zdi, tudi z namenom, da popravimo ugled orožju, ki je v prvem spopadu pod vodstvom generala Petra, ki je bil po poreklu Rus, a je od malih nog prebival onstran luže, utrpelo nemajhno škodo. Skromnost pa prepoveduje vojaku, da bi si lastil vse zmage v neizprosni bitkah, ker slava ponavadi pripada poveljnikom in celo predsednikom in ostali politični sodrugi, ki š v življenju še niso občutili vonja po napalmu in smrada razpadajočih trupel. Zatorej si bojnih zaslug ne lastim. Bil pa sem uspešen v poveljevanju stotnije in zasluge v tem primeru zagotovo pripadajo meni in hrabrosti bojevnikov na bojišču.

Nekoč, ko smo Sadamovce pregnali iz položajev, sem imel hudičevo srečo, saj me je moj konj skoraj spravil na oni svet. Zaradi prahu, ki ga je v zrak dvigala sovragova oklepna enota, ter zaradi oblačnega vremena, tako, da nam podatki satelitov niso kaj nič prida koristili, je bilo težko ugotoviti, kolikšno ognjeno moč poseduje nasprotnik. Pomislil sem, če se tudi mi sami nebi zavili v oblak prahu, zato sem okazal svojim voznikom hammerjev, da se razdelijo na dva

dela, levo in desno krilo in napadejo Sadamovce z bokov, sam pa sem jo mahnil naravnost proti tankom. Prah se je dvigal levo in desno, a največ prahu je dvigal moj konj, tako, da se je nasprotnik v strahu pred mojo lahko konjenico umaknil iz branjenih položajev. Moj konj pa je bil tako hiter, da sem bil pri zasledovanju med prvimi in sem dobro videl, kako jo je sovražnik zbrisal na drugi strani mesta. Sam sem stal na mestnem trgu, kjer je iz vodnjaka lokal vodo moj nevstrašni Litovec in šele tedaj sem videl, da zadnjega dela mojega konja ni nikjer. Ko sem prvi prijezdil skozi mestno obzidje, so se vrata za mano spustila in konja presekala na pol. Med nasprotniki pa je zadnji del konja naredil pravo razdejanje, ko je brcal in rital vse povprek po sovražniku in jo nazadnje ucvrl na bližnji travnik, kjer je z zadkom uspešno naskokoval kobile, da so le-te potem skotile mutirane konje, ki niso bili za nobeno rabo. Še sreča, da je moj veterinar kar z loverjevimi nitmi nato zašil oba dela mojega konja skupaj in da so mu potem kmalu iz šivov pognali lovorjevi poganjki, ter konja ovili v prav prijetno hladno senco, ki je bila v puščavskem podneju zelo dobrodošla. Omenil pa bi še, da sem v tem boju s takšno vnemo pretepal sovraga, da je moja roka nazvsezadnje delovala kar sama od sebe tudi še potem, ko je bilo bitke že zdavnaj konec in sem jo moral vtakniti v mavec za osem dni, da ne bi pretepala lastnih ljudi.

Enkrat drugič sem bil poslan v izvidnico. Ker pa smo bili na čistini, se je bilo zelo težko prikrasti do nasprotnika neopažen. Na mojo srečo pa smo imeli va

naši četi tudi oddelek s pershingi, tako, da sem se vsedel na eno izmed raket tik pred izstrelitvijo, da bi tako, kar se da hitro poletel proti nasprotniku in si ogledal njegove položaje. Da pa pri njih ne bi padel v ujetništvo, sem, ko sem bil nad njimi in sem si že ogledal njihove položaje zelo spretno preskočil na raketo vrste scud, ki jo je ravnokar izstrelil nasprotnik in imel sem še to neznansko srečo, da raketa, ko je padla na tla, ni detonirala.

Bil pa sem tudi odličen motorist in ko smo imeli zopet dovolj goriva, sem zakoračil na svojega japonca, ga pognal čez drn in strn- bil je namreč terenskega značaja, pripeljal do cestišča in ga preskočil, pri tem pa poletel naravnost skozi odprta okna limuzine, ki se je ravnokar pripeljala mimo, da se nisem mogel niti dostojno upravičiti damam, ki so se peljale v njej.

Ko pa sem enkrat precenil svoje sposobnosti in sposobnosti motorja, sem pri skoku čez neko močvaro padel vanjo, saj je bila preširoka in zahvaliti se imam le svoji močni roki, ki je mene in motor, ki sem ga držal z drugo roko, za mojo lastno kito potegnil na kopno, kjer potem nisem utonil.

Zgodba 5: Ko sem bil v jetništvu med puščavskim viharjem

Baron se vrne v svojo domovino

Čeprav sem bil zelo spreten, sem enkrat le padel v ujetništvo. In bil prodan za sužnja na črnem trgu. Sreča v nesreči pa je bila, da delo ni bilo pretežko. Vsak dan sem moral v arabske noči popeljati roj čebelic za turški med. Enkrat pa smo bili napadeni od dveh sladkosnedov. Sam, brez orožja, le z majhnim srebrnim nožičkom oborožen, sem le tega vrgel med oba vsiljivca tako spretno, da sem ju za nekaj trenutkov onesposobil, ker pa sem ga vrgel tako močno, je potem poletel še na mesec. Pobrskam po žepih, odvržem par semen konoplje, ki zraste do lune, poberem pipč, med tem sonce posuši bilko, spletem vrv, se pričnem spuščati... Prekratka vrv. Padem kar globoko, se zarijem v tla, z nohti pregrebem na plano in se iz te izkušnje kar veliko naučim o sladkosnedih, ki radi hodijo k čebelicam v obiske.

Ko se mi je pripetilo to naslednjič, sem dal nekim drugim sužnjem namazati oje voza s čebeljim sokom. To se naredi tako, da se vse čebelice nabijejo na oje voza in šele potem odidejo na pašo. Sladkosned zavoha oje, ga prične lizati, si ga zliže v grlo in potem v vamp, pa od tam dolj naprej v rit in iz nje ven, da je ves nataknen končal tako še naslednji dan, ko je mimo prišel sam Sadam in skoraj počil od smeha.

Kmalu zatem je zavladal »mir« in podnebne spremembe so pokazale roge. Tisto leto je bil tako hud mraz, da se je še sonce prehladilo in z vročično mrzličnimi spremembami boleha še danes.

Ker je moj konj ostal tam, sem se vračal s pošto. Cesta ozka, mraz hud. Nasproti vozeče vozilo. Skušamo potrobit, nič. Obe vozili obtičita. Mraz. Primem naše vozilo, preskočim obcestni jarek, obdan z bodečo žico, položim naše vozilo na cestišče. Ko smo prišli v toplejše kraje, je vozilce samodejno samo od sebe trobilo kar samo in zakaj to počne me je preblisnilo šele čez nekaj časa. V huhdem mrazu je zvok zamrznil in se na toplem spet odtajal In po tem nam je vso pot igral nežne melodije, kot so na primer: Brez dekliča, brez poliča ali pa: Ko sem ob potoku prala in: Snoči ga ni bilo, danes pa prišel bo in za zaključek še: Sobotne sirene ob dvanajstih žvrgole...

(Baronov song:: Irena lahko noč in mirno spi...žvrgole sirene na vso moč, ob dvanajstih žvrgole)

Če je kdo med publiko, ki slabo prenaša resne dramske potopise, se naj zamisli, kajti na vrsti so pomorske zgodbe.

Zgodba 6: Prva pomorska zgodba

Moje prvo potovanje, daleč nazaj in dosti pred tistim v Rusijo pa je bilo prav potovanje po morju. Ko sem bil še teenager, kakor mi je pravil moj stric, nam je oče velikokrat pripovedoval o svojih potovanjih, ki niso bila niti malo manj resnična, kot so moja. Tudi, če sem ga tu pa tam kdaj omajal v njegovih trditvah, sta v kontranapad takoj vleteli moja mama in teta.

Nekega dne pa je v goste prišel daljni sorodnik po materini strani in prepričal oba starša, da sta mi dovolila z njim odpluti na Cejlon, kjer je bil njegov stric ataše. Na morje smo odšli s kruzarko iz Amsterdama s holandsko popotnico od same vlade. Na potovanju se nam ni pripetilo nič posebnega, če ne štejem viharja, ki je na nekem otoku zruval vsa drevesa, da so se dvignila pod nebo in po prenehanju orkana popadala nazaj na ista mesta, odkoder so bila izruvana, razen največjega drevesa, na katerem sta bila mož in žena, ki sta obirala kumare, ker tam kumare rastejo na drevju, ki je zaradi njune teže padlo horizontalno na predsednika tiste uboge zatirane državice in ga na zadovoljstvo, veselje, srečo in radost tamkajšnjega prebivalstva do smrti ubilo. Ta predsednik, ki je bil zdaj do smrti pobit in je tam ležal mrtev in razfukan do konca, je bil tako krut, len in zloben, da mu je v shrambah gnilo žito, medtem ko so podaniki stradali in je prodajal lastne vojake sosednjim državicam, da so z njimi krotile prav to državico, katere predsednik je bil. Govorilo se je, da je ta načela prinesel z

nekega potovanja na sever, ampak sever je bila v tem pogledu tako Grenlandija, kot so bili Kanarski otoki. Po njegovem odhodu v onostranstvo, na drugi svet, na pot brez povratka, k višnjim ali po domače v večna lovišča, sta predsedniško mesto delila prav tista zakonca, ki sta na največjem drevesu obirala kumare. Ker pa sta med viharjem poletela preblizu sonca, jima je mrknila lastna očesna luč in malo tudi tista luč v njunih glavah, a vladala sta pravično, kot se za mlade demokracije spodobi.

In čez približno štirinajst dni me je najstarejši atašejev sin povabil na safari, kjer sta me napadla hkrati lev in krokodil, levo in desno od mene pa je bila na eni strani deroča reka, na drugi pa prepad, poln strupenjač. Municijo sem porabil že skoraj vso. Z zadnjim strelom sem ranil leva in ga še bolj razbesnel, za sabo sem imel ogromnega krokodila, tako velikega, da bi mu še Spilbergovi dinozavri zavidali in tudi lev je bil prav tako velik in ko je skočil proti meni, sem se spotaknil, padel v znak, krokodilu tik pred gobec, ki je zijal, a levji skok, namenjen meni, se je končal v krokodiljem gobcu. Iz žepa sem potegnil srebrni pipč, ki sem ga čez leta dobil v ujetništvu Puščavskega viharja, v mahu odrezal levu glavo, da je trup odpadel, zaril puškino kopito v odrezano glavo, ki je bila znotraj krokodiljega gobca in z njo zadušil krokodila.

Levjo kožo sem predelal v torbice, krokodila pa nagačil in je sedaj v Amsterdamskem prirodoslovnem muzeju, kjer o njem muzejski vodnik obiskovalcem pripoveduje tako neresnične zgodbe, da dodobra žalijo moralo

vsakega poštenega oglednika.

Zgodba 7: Druga pomorska zgodba

Enkrat sem se vkrcal na angleško vojno ladjo, opremljeno s sto medcelinkami in s posadko 1400 mož. Odpluli smo proti Ameriki, ko pa smo bili še na kopnem, nam je prišel pomahat na pomol sam princ njenega veličanstva. Nekje sredi morja smo zadeli nekaj za kar smo kasneje ugotovili, da ni bila ruska podmornica, ampak sedemsto metrski kit, ki nam je odgriznil sidro in v trupu napravil tolikšno luknjo, da sem jo komaj zapolnil s svojo tolsto ritjo, saj je znano, da je mornarska hrana obilna z maščobami in sladkorji, ki pomagajo, da so mornarji lepo okrogli. Ko je kitov rep zadel ladjo, je nek nesrečni mornar poletel več kot pet kilometrov visoko, kjer se je ujel za kabino izvidniškega letala z napisom Wild duck, ki ga je varno poneslo do prve pomorske baze. In ko je rep vsekal, je vse v podpalubju zabilo v strop, tako, da si moja glava, ki mi je pri sunku padla v želodec še dva meseca ni opomogla. Moja rit pa je zdržala do pristana, kjer so jo v doku pristaniški delavci nadomestili z zaplato iz železa, in se je lahko končno posušila na velikost pred plovbo.

Zgodba 8: Tretja pomorska zgodba

Na sredozemskem morju me je enkrat pogoltnila velika riba in še preden me je, sem se zvil v klobčič, da sem ji zdrknil v vamp. V želodcu je bila tema kot v želodcu, hotel pa sem tudi ven, zato sem začel cepetati, skakati, izvajati premete, ko pa sem odplesal škotsko polko (baron odpleše škotsko polko), sem s plesom ribo tako razdražil, da je priplavala naravnost v ribiško mrežo v piranskem zalivu, ki sta si jo lastili dve sosednji državi in na krovih dveh ladij, kajti riba je bila kar velika, so se skoraj stepili zanjo in ko so jo končno razkosali, sta obe naciji zazijali od začudenja, ko sem iz ribe prilezel živ in zdrav in še človeški povrhu. Na to sem si pripravil kos ribe in odplaval na mesto, kjer sem pustil brisačo in po približnem izračunu sem preždel v ribi kake tri ure in pol.

Zgodba 9: Četrta pomorska zgodba

Takrat, ko sem bil v tistih suhih krajih na vojni, sem se rad vozil po arabskem zalivu. Enkrat zjutraj sem zagledal nad sabo na modrini neba nekaj jajčastega, v obliki jajca, ovalnega izgleda, v velikosti nojevega jajca, ki se je počasi jajcalo nad nami. Vzajem snajperico in šele tretji rafal je spravil to ne čisto okroglo stvar na tla, bolje rečeno, na vodo. Ne morete si misliti, kakšno začudenje je nastalo na plovilu, ko smo videli trd pristanek zepelina arabicaerflot, ki je imel v kupoli pod seboj, ki je sedaj služila kot plovilo za podvodno opazovanje – gledali smo ga s krova, le, da smo imeli oči na pečljih, ki so se zaključevali s plavalnimi očali- prodajalno kebaba, v kateri je sedel debel stric in obrezoval tiste pol ovce, ki se je dišeča pokončno vrtela. Ko se je vdal, nam je postregel s slastnimi kebabi, katerih meso, tako je povedal, je bilo pečeno na soncu, ko se je kot vohun dvignil iznad Cornwallskega vrta v Angliji in so ga zračni tokovi dvignili v bližino strička sončka, ki je tako močno pekel, da se je ujeti debeluh, z zlato verigo skoraj opekel, ko je lačen hlatal za prevročim mesom, a striček mu je ožgal le obrvi. Ko je to povedal, je umolknil in od tedaj naprej ni spregovoril niti besede več. Le mislil si je vsake toliko časa na glas: »Ko me nebi sestrelili, bi verjetno kot Mohamed, do sodnega dne visel med nebom in zemljo. Malo pred tem pa, ko je prvič naglas pomislil, je zrakoplov razneslo.

Zgodba 10: Peta pomorska zgodba

Gospoda moja. Ker je časa še za eno steklenico, vam bom povedal, kaj se mi je zgodilo devet mesecev pred povržkom v Evropo. Nek bajno bogat šejk, ki je v rangu tako visoko, da edinole Bush familja ve za njegovo ime, ki mora seveda ostati tajno in katerega vam zaradi tajnosti varovanja osebnih podatkov niti sam, ker sem tako prisegel, ne bom izdal, mi je nekoč zaupal nalogo (nekaj v zvezi z nafto), ki je bila tako sladko tajna, da se mi še danes cedijo sline po takih operacijah.

Potoval sem po kopnem, skrajno udobno, v veliki limuzini z osebnim šoferjem. Peljal sem se v Kairo. Spotoma sem si hotel nabrati osebni odred, s skrajno uporabnimi osebki in na takšne kompanjone ne naletiš niti v najbolj divji virtualni igri.

Malo ven iz glavnega mesta, v državi, ki bo najverjetneje prva azijska država, ki bo postala del evropske celine, sem srečal najhitrejšega rolerja v tem koncu sveta, ki je od Dunaja do tam potreboval slabe pol ure in še to zaradi dodatnih bremz v obliki petdeset kilskih uteži, katere so mu bingljale med nogami. Pri vsaki nogi ena. Pomislil sem, da ima možak pruh, a mi je, ko se je ustavil, povedal, da je do pred kratkim delal pri pošti in da išče novo službo. Zaradi njegove silne hitrosti sem ga z lahkoto vzel v službo.

Malo naprej sem na travniku zagledal moža, ki je ležal na travi, z ušesom ubrnjenim v tla. Vprašal sem ga, kaj da počne, pa mi je le hladnokrvno izdaval, da poslušša, kako raste trava, in da če bi imel stetoskop, bi nam zagotovo napovedal vsak najmanjši premik magme v središču naše modre bunke. Tudi njega sem najel.

Tako hodimo dalje in v Libanonu srečamo orjaka, ki je pred našimi okularji z enim potegom izpulil cel cedrov gozd, ki ga je prej ujel z lasom, spletenim iz lastnih las. In gozd je bil površine cirka 1690000 kvadratnih metrov. Tudi njemu sem dal cekinov.

Nekje v Egiptu pa nas je doletel vihar. Gledamo naokrog in jaz v daljavi opazim sedem vetrnih elektraren, ki se vrtijo kot nore. Na nasprotni strani pa je stal ogromnež, ki si je zatiskal desno nosnico, skozi levo pa kot bik pihal proti vetrnicam. Ko nas je zagledal, je s pihanjem prenehal in vihar se je polegel. Tudi njega sem kupil.

No, potem smo prišli v Kairo in do Aleksandrije se mi je šlo po Nilu. Čez tri dni pa je Nil narasel in čez pet sončnih zahodov so nas ustavili pod vodo rastoči mandljevci, ki so bili ravno prav zreli in izjemno okusni. Po tem smo vrgli sidro in plovilo se je potopilo čisto do dna. Na srečo smo se vsi rešili na vrhove mandljevcev in tam ostali tri tedne in tri dni, prenažrti mandljev. Potem pa poplave naenkrat ni bilo več in bili smo zopet na terra firmae. Našli smo ladjo, ki je ležala v krošnji enega izmed dreves, se nakrmili z ladijskimi zalogami in

odšli na pot, ki smo jo izgubili.

Po zelo natančnem izračunu sem ugotovil, da nas je zaneslo cca. 200 km proč od reke.

V sedmih dneh smo prišli do reke, kjer smo srečali beduina, ki nam je posodil ladjo s katero smo potem končno pripluli do Aleksandrije in tam sem potem izpeljal zares velik posel (vprašajte Bavčarja ali pa ...). V Aleksandriji sem spotoma še utegnil rešiti nekaj hitro gorečih knjig iz požara, ki je bil tako velik, da je še kar trajal, čeprav je preteklo že več kot dva tisoč let in se še utegnil vkrcati na trajekt za Carigrad, kjer me je ta isti šejk sprejel z vsemi častmi in mi za nameček ponudil še trop njegovih žen ter priležnic, s katerimi sem potem lahko počel ohohoho stvari, ne da bi o tem izvedela moja žena, ki sem jo med dopustom, malo kasneje, poučil o novih tehnikah, ki sem jih tam izkusil.

Zgodba 11: Šesta pomorska zgodba

No, in temu šejku sem se po potovanju v Egipt zelo priljubil. Gostil me je z najboljšo jedačo in pijačo, čeprav v muslimanskih deželah alkohola ne strežejo javno, ker jim vera to prepoveduje. A na skrivaj ga pijejo tudi nekateri muslimani, ki so vero v Alaha rahlo zanemarili in takšen je bil tudi šejk. Vedno, ko so gostje odšli, je stopil v svoj delovni kabinet in iz skrivne sobe, ki je bila skrita za ogromno fototapeto, na kateri so bile vse njegove žene, vzel žlahtno kapljico, ki jo je potem srkal dolgo v noč in tako vsak dan, cele noči, da je s časom postal notorični alkoholik in hazarder in ko je neke noči popival z mano, sem mu rekel, da sicer premore dobro vino, a čez dolenjski cviček ga ni. Na vsak način je hotel poizkusit vince s specifično kislostjo, pa sem mu ponudil za stavo moje lastne glave v zameno za dragocenosti iz njefovega sefa v teži, kot jo lahko dvigne najmočnejši med najmočnejšimi. In vino naj bi mu priskrbel v slabi uri. Ker mu je bila stava vseč – bil je namreč krvolok in v tistih krajih obglavljanje tujcev celo snemajo in potem predvajajo na Al džeziri in naprej na Cnn itd., je stavo sprejel.

Poslav sem svojega tekača na Dolenjsko in čakal. Ko pa ga ni bilo že petinpetdeset minut, sem se kar precej močno vstrašil za mojo glavo, tako, da sem poklical svojega super snajperja, da pogleda, kaj je z njim. Snajper je z najvišjega okna opazil, da je šprinter nekje pri Beogradu, ko se je že vračal s

cvičkom pod roko, pod drevesom zaradi preobilne pleskavice, ki si jo je privoščil v Leskovcu, zadremal. Nabil je puško in izstrtelil ves rafal v krošnjo tistega drevesa, pod katerim je šprinter spal. Strel je dosegel cilj, vejice in listje so predramili tekača in pol minute do roka za dobitev stave je le-ta s cvičkom pod roko pritekel do nas. Glava mi je ostala na vratu in tudi šejk je bil mož beseda in mi je na stežaj odprl trezor. Tedaj pa sem poklical mojega močnega gozdarja, ki je z enim samim prijemom zajel vse bogastvo, ki je bilo shranjeno tam in ga odnesel na barko, ki sem jo med tem najel. Brž smo odpluli, ker notoričnim alkoholikom ni nikdar popolnoma zaupati. In res. Kmalu smo za seboj zagledali vse njegovo privatno ladjevje, kako se nam bliža. Tedaj pa je iz podpalubja prišel moj mlinar pihalec ter tako močno pihnil v morje, da je nastalo neurje, ki je odplaknil, ki je odplaknilo šejkovo floto nazaj na njegovo obalo.

Potem smo prispeli v Italijo, kjer sem večino bogastva razdelil med pristaniške reveže, tisto malo, kolikor sem ga še ohranil, pa mi je ukradla mafija nekje pri Lorettu. Vseeno pa so spregledali kovček z vrednostnimi papirji, ki so veljali toliko, da sem izdatno poplačal vse svoje sodelavce in pri samem Papežu kupil odpustke za vse svoje pretekle in prihodnje grehe, pa še mi je ostalo.

Zgodba 12: Sedma pomorska prigoda in verodostojna življenska zgodba nekega mojega vojnega tovariša, ki je v moji odsotnosti poprijel besedo

(glas iz zvočnika, na odru tema)

Ker je tudi gospod baron samo človek in je tudi on včasih utrujen, se vam javljam direktno iz Bagdada, kjer se je pred leti gradil super top in bi bil tudi dokončno nameščen nekje v puščavi, od koder bi lahko izstreljeval orjaške granate na zelo, zelo, zelo oddaljene cilje. Ko top še ni bil dokončno zgrajen, je nori voditelj vseeno ukazal, naj ga preizkusijo. Morje znanstvenikov ga je rotilo, naj tega vseeno ne stori, ker lahko zadane angleško ladjo, ki je za top prevažala več delov gromozanske cevi. A samodržec je izrecno zahteval, da ga preizkusijo. Top je ustrelil in granata, ki je zaradi topovske cevi, ki še ni bila docela zgrajena, zadela ravno tisto ladjo, ki je dostavljala topovsko cev in tako je top potonil. Za izdelavo tega topa pa je bil odgovoren ravno gospod baron Munchhausen, ki je malo pred tem doktoriral iz balistike in je na posvet o orožju prišel v deželo tisoč in ene noči v spremstvu slavnega orožjeslovca, farmacevta, baletnika in politika – barona Totta Zgube Plemenitega iz unijske državnice na južni strani alp, ki mu je to zgodbo tudi zaupal.

Iz mesta izstrelkov in krvi za NCC vaš posebni poročevalec Gregor Grmovnik.

Zgodba 13: Baron nadaljuje svojo zgodbo

Nekoč sem obranil gibraltarsko ožino pred tihotapkami s svojim dobro namerjenim stavkom tako, da jih je padlo šestnajst, sedemnajsta pa pritiska ni zdržala in je zaploavala v morje. Projektil besed je bil prehud celo za ubogo starkino protezo, daleč znotraj Afrike, nekje v sredini Barbarije, da ga ni mogel niti njen mož potegniti iz goltanca, a je zato rešil njeno protezo, stara pa je besede mirno prebavila in drug dan odprdnila naprej, da je zasmrdelo po celotnem okolišu.

Se pravi, ko je barka črnih tihotapk proti nam ustrela s salvo, sem v istem trenutku uporabil rahlo močnejši kaliber, ki je salve srčal nekje na sredini poti, da so se odbile od njega in pokosile tihotapsko barko, registrirano v Franciji. Po krajšem pomisleku sem prišel do ugotovitve, da je bil izstrelek polnjen z dvojnimi polnilom, vseeno pa sem za to dobil pohvalo generala Elliota, ki jo je izrekel pred vsemi, častniški čin, ki mi je bil ob tem ponujen, pa sem raje odklonil.

Naš stavek se je torej odlično izkazal, ter privabil mnogo turistov, predvsem z otoka, katerih bledest jih naravnost sili tja, do Bohinja.

Ker pa je cekin vladar dobrin, sem se z njimi zabaval še enkrat, v taisti hiši na Gibraltarju. Postali smo dobri prijatelji in sklenil sem, da jim še enkrat pomagam obraniti trdnjavo, za katero so si Francozi toliko prizadevali. Preoblekel sem se v

katoliškega duhovnika in ob enih zjutraj prispel v šotor stratega Artoisa, ter se pomešal med njegovo ekipo tako, da sem lahko nemoteno poslušal njihov pogovor.

Kmalu zatem so vsi, vključno s stražarkami, ki sem jih pred spanjem izpovedal in jim zapovedal trden spanec zaspali. Potem sem se lotil posla. Vse, kar bi lahko ogrozilo našo trdnjavo sem zmetal vsaj tri morske milje daleč v morje, pa naj so bili to vodeni izstrelki, kupljeni na črnem trgu v Afganistanu, ali pa ruske haubice, kupljene v Somaliji, vse ostalo pa zakuril na kresu le tistih nekaj stražark sem nakuril, da prebegnejo v hišo h generalu Elliotu. In ko se je kres vžgal, sem prvi zagnal preplah, da bi se ognil sumu, ter tako mirno odšel. Celotni novinarju Vodopivcu ni uspelo razvozlati skrivnostnega požara, sam pa sem novico zadržal celo pred samim Elliotom.

Artoisovo pleme pa je bežalo vse do Pariza, kjer od strahu še tri mesece niso jedli

Čez dva meseca sem se z generalom Elliotom v limuzini vozil naokrog, ko naenkrat skozi okno izmed množice prileti grda psovka. General, kot vsak, urno zapusti vozilo, sam pa brez sramu kletvico ulovim, ter še pred pojavom v medijih odnesem na lastno TV postajo, kjer jo pošljem v eter še pred NCC jem. Tako sem z retoričnim odgovorom rešil dve angleški nadaljevanki ter zaprl usta celotni populaciji.

Na to smo praznovali.

Iz oči vam berem, da vas radovednost sili, kakšna je bila ta televizija. Vedeti morate, da sem potomec Uriasove žene, s katero je flirtal direktor David. Ker pa se direktorji zelo radi kmalu ohladijo, je direktor tajnico, v katero jo je povišal po moževi smrti, kmalu odslovil. Enkrat sta se skregala okrog tega, v kateri marini naj bi Noe parkiral svojo jahto. No, moj praded je bil žurnalist, prababica pa dizajnerka pri časopisu, še preden sta se ločila. Ko pe je odšla od direktorja, jo je dal on zasledovati. Hotela je pobegniti čez mejo, a je ugotovila, da jo zasledujejo. Je pa zato vrtela svojo fračo, ki jo je vzela s sabo, s tako vnemo, da je enega od zasledovalcev infarkt. Ko so njegovi pajdaši to videli, so mobilno obvestili direktorja, prababica pa je odšla na počitnice v Egipt. Sporočiti pa vam moram tudi to, da je imela od mnogih otrok, enega še posebaj rada in ga je vzela s sabo na dopust, kjer se mu je potem rodilo še mnogo bratov, no, in od tega otroka, ki ga je takrat vzela s sabo, sem večji del po zakonitem potomstvu to fračo dobil ter jo uokviril, saj je menda nekoč ugonobila celo Goljata.

Eden od posestnikov te frače, se pravi moj praded, ki je živel pred cirka petsto pet deset leti, je enkrat srečal Shakespearja, ki s plagiatorstvom ni imel nobene zveze. No in ta pesnik, ki je rad krivolovil, si je enkrat sposodil to fračo od mojega pradedca in z njo tako dobro steljal stavke, da je osvojil toliko hčerk SirThomasa Lucyja, da ga je, na priporočitev mojega pradedca, samo v arest zbasal in ne ubil, kot je prej nameraval. Se pravi, da je moj praded odgovoren,

za vse napačne odgovore na literaturo, ki jo je uspel Shakespeare napisati v zahavalno mojemu pradedu, ki se pojavljajo na različnih maturantskih izpitih. V tistih časih je vladala kraljica Elizabeta, ki se je v zadnjih letih vsega naveličala. Ni se ji dalo več ne oblačiti, ne jesti, ne oblačiti, ne piti. Moj praded pa ji je omogočil, da je vse to lahko počela. In zaradi zaslug zavoljo lenobe, si je pri njej izbotil Shakespearovo svobodo, da je le-ta lahko napisal še več. In verjetno bi bil pripravljen dati tudi nekaj dni lastnega življenja, le da bi lahko podaljšal življenje velikemu poetu.

Sicer pa metoda življenja brez hrane, ki jo je ubrala kraljica, ni bila vseč njenim podanikom, še posebno ne njenim najožjim beaf eaterjem, kakor se rado reče njenim pribočnikom. Vseh teh svojih muh, pa se prva dama le ni držala do konca resno in si je vsakič, ko je postala lačna, privoščila obilno solo pojedino iz najbližje restavracije.

Moj oče, od katerega sem podedoval radijsko postajo, mi je povedal čudovito anekdoto.

Ko se mu je nekoč v živo oddajo preki telefona vklopil nek konj z obale, ga je z zgodbo o frači moje daljne prednice tako zmeščal dušo, da je podkovanec popolnoma zaslepljen prišel na radio, ter očeta odpeljal naravnost v najbližjo gostilno, kjer ga je potem gostil vsak dan naslednjih nekaj let, da je na koncu obubožal, svoje oddaje pa ni dobil nikdar. Čeprav je bil podvodnež vstrajen govorec in je poznal vse ribe in rakovice daleč naokrog, je bil preokoren, da bi z

njimi tudi kaj pametnega počel, zato je prijetnejše opravilo doletelo mojega očeta in kmalu sem imel v mestu polno polbratov in polsester vseh pisanih ras in barv.

S tem tipom, ki je pozneje postal osebni očetov šofer, je prepotoval ves stari svet (bejbifejs joke).

Ob holandski obali je enkrat pred utopitvijo rešil utaplajočo kapitanovo ženo, katere mož je v zmoti s sabo na krov povabil drugo. In tako sta svet osrečila še za en zakonski par.

No, tako daleč nazaj sega zgodba mojega očeta, ki ni nič manj resnična od mojih in lahko ji z dušo in telesom, kljub svoji naivnosti, mirno verjamemo.

No in to televizija, ki jo je iz radijske postaje tik pred smrtjo ustanovil moj oče, sem sedaj podedoval jaz. Ima vse sestavne dele ter odlično sprejema in oddaja zvok in sliko.

Kmalu za tem sem sem zapustil hišo generala Elliota in v Angliji se mi je zgodila ena najbolj nenavadnih zgodb, kar jih pomnim.

Bil sem na pošti zraven pristanišča, da bi poslal nekaj eksotičnih daril prijateljem v Hamburg. Ko sem se vračal preko Tower Wharfa, je postalo netnosno vroče. Zagledal sem starinski top, okrog njega pa polno turistov. Pred vročino sem se skrivil naravnost v njegovo cev, kjer sem zadremal, a to zaradi

bleščečega sonca ni opazil nihče, niti japonski fotoaparati ne. In ker so tisti dan, ko je imela ravno kraljica rojstni dan imeli navado streljati s topovi, so me izstrelili iz topa, ne da bi se sam med tem prebudil. Priletel sem na drugo stran reke k nekemu židovskemu trgovcu z ležišči in padel naravnost na pograd ter tam spal še nadaljne tri mesece, vse do razprodaje, ko sem se ob dretju potrošniške mrzlice v paniki prebudil, padel trgovcu na vrat in mu po nesreči zlomil tilnik. Na srečo pa je bil to tiste vrste žida, ki je do zadnjega čakal na razprodajo in s tem navil cene, tako, da si udobnih ležišč tisti revnejši niso mogli privoščiti, ker jih je oderuh prodajal po neizmerno visoki ceni. Po njegovi smrti so se ležišča pocenila, tako da lahko od takrat počivajo tudi tisti s plitkejšim žepom.

Na zdravje (spije kozarec rujnega).

Zgodba 14: Osmá pomorska zgodba.

Sto procentno ste že slišali o zadnji odpravi mojega prijatelja kapitana Phippsa na sever, kamor sva šla skupaj.

Ko smo bili že precej na severu, sem skozi dalnógled opazoval kopno. Pogled mi bega sem ter tja, preden se osredotočim na hotel iz ledu, v katerem so ravno prirejali gala ples.

Še bolj izostrim sliko, jo povežem z digitalko v žepu, vse skupaj posnamem in analiziram. Kar sem videl, ljudje, bi razkurilo vsakega greenpeaceovca. V hotelu se je odvijal gala ples v krznu, na katerem je plesalo vsaj tristo parov. Sklenil sem, da se dokopljem do krznenega napuha, ki so ga sestavljali v večini pelcmantli iz polarnih medvedov.

Ponoči, ko so vsi spali, sem s gumenjakom odveslal do pristana in ha tam privezal. Oblečen sem bil v japonsko obleko, skozi katero se vidi na drugo stran, saj tako na sprednji kot na zadnji strani tkanino tvorijo miniaturne kamere, ki sliko s prednjega ali zadnjega dela predvajajo na nasprotni strani obleke. Kot veter sem se pomešal med množico, ter v korito z vodko, ki so jo pili vsi, zlil dobršen del uspavalnega praška. Ko so gostje vključno z dj-em zaspali, sem jim pobral kožuhe, tistih nekaj mladenk, ki jim je nevidni piš zašepetal v uho prelestne besede, pa sem prepričal, da so krzno snele kar same in ga pred mojo nevidno postavo presprejale z zelenim fluorescentnim sprejem, preden sem se

jim razkril in jih povabil na našo barko. Bile so redke, ki niso pile alkohola in ki so v tej družbi spregledale in postale najbolj zavzete zagovornice živalskih pravic. Seveda sem nekaj teh stegenc takoj priporočil lordom admirality, nekaj sem jih, vriskajočih od sreče, s taksigliserjem poslal lordom državne banke, nekaj možem v londonskem mestnem svetu, ostale pa, gole, le z mašno okrog prsi svojim prijateljem po svetu in kasneje so mi pravili, da so bile prave radoživke.

Ker pa po naravi nisem naiven, sem mladenkam prikril donosni posel z uplenjeno medvedovino, soboljevino in ostalo zversko obleko, posadki pa ne razkril, na kakšen način sem do plaščev prišel, le zaprosil sem tretjino ladijske posadke, da mi je pomagala oblačila spraviti pod krov, ne da bi dekleta to opazila.

Za vse zasluga mi londonski City, na dan izvolitve župana še sedaj pošilja vanila za svečana kosila.

Pelce sem kasneje poslav direktorici Ukrajinske plinske družbe in ta se je do ušes zaljubila vame. Pome je poslala celo privatni jet, a ker me high societi ni nikdar preveč mamil, sem z izbranimi besedami ponudbo zavrnil, gospa pa je od strtega srca zbolela in dobila hud prehlad. Sploh pa ne vem, kaj dame vidijo na meni in plinska carica ni bila edina.

Zgodba 15: Deveta pomorska zgodba

Na neko drugo pomorsko potovanje sem s kapitanom Hamiltonom odplul v Vzhodno Indijo in s sabo vzel psa. Ko je nekoč sredi oceana pričel lajati, sem takoj vedel, da je zavohal divjad in da jo bomo v slabe pol ure tudi dobili. To sem omenil tudi kapitanu, ki pa se mi je smejal in mi ponudil stavo v višini ladijske vozovnice, da sem jo brez pomisleka tudi sprejel. Seveda so se mi vsi smejali. Celo tako daleč je šlo, da me je dal kapitan pregledati ladijskemu zdravniku, ki pa je ugotovil, da sem popolnoma zdrav.

Svojemu Trayu, tako je bilo ime psu, pa sem seveda popolnoma zaupal in tudi tokrat se je izkazalo, da imam prav. Nekaj mornarjev je na krmi lovilo ribe.

Kmalu so na krov potegnili morskega psa in glej ga vruga, kaj je priletelo iz njegovega želodca. Iz njegovega vampa je priletelo šest parov živih jerebic, ki jih je nesrečnik požrl že bog ve kdaj in katere so se sedaj ujele v mrežo, s katero so ulovili ljudožera. Poleg tega so v psu našli tudi pet jajc in iz enega se je izvalila nova prepelica.

Od ostalih prepelic so bile štiri kokoške, od katerih je ena ali več konstantno valila jajca.

Tako smo bili do konca plovbe preskrbljeni z jajci in divjačino, sam pa sem pobral stavo, za katero sem svojemu Trayu kupil toliko mesa, da je bil vso pot sit kot polh, pa tudi po kakšno celo prepelico je dobil tu in tam.

Zgodba 16: Deseta pomorska zgodba

Drugo potovanje na mesec

Nekega dne, ko sva z Guliverjem, ki me je malo za tem postavil za dediča, plula po južnih morjih, sva v bližini Kitajske naletela na jedrski poskus, ki je najino jahto izstrelil naravnost v orbito in od tam naprej direktno na Mesec, kjer so v globoki tajnosti Kitajci s slovenskimi politiki izvajali genetske eksperimente. Vse desne politike so križali z naprednimi idejami, a poizkus, da bi dobili ven kar se da učinkovite vladne organe, se jim je ponesrečil, ker niso upoštevali zakonitosti zdrave pameti, ki je desničarji niso premogli več, kot jo ima navadna mesarska muha, ki je tu, na Luni, kjer je gravitacija manjša, velika, kot pri nas, na Zemlji ovca. Podoben poizkus so izvajali tudi z levimi politiki, le da so jih križali z Bogom, v katerega pa levičarji niso imeli zaupanja in iz teh križancev je potem nastal velik oblak praznega ničā, ki je pogoltnil morje kemikalij, tako, da Kitajcem ni preostalo nič drugega, kot da eksperimente s sredinskimi politiki hočeš – nočeš opustijo. Tudi mene so vprašali za nasvet, kako bi dosegli, da bi dobili zdravo politično opcijo, a sem jim lahko odgovoril le to, da sem se nehal vmešavati v politiko že pri rojstvu in da naj za to vprašajo za nasvet rajši Guliverji, katerega so potem obdržali na opazovanju, mene pa so uspešno izstrelili proti zemlji.

Zgodba 17: Konec

Ker s svojimi dogodivščinami še nisem končal, bi vas prosil, da na naslednje prigode malo počakate, da se zgodijo. Do takrat pa nasvidenje in ne pozabite sredstva za odganjanje nadležnega mrčesa ter politikov, Vaš Baron